

Tatínek pořídil zvláštní fotografii červených plechovek a zelených plodů vedle sebe.

Když jsme kokosové mléko dopili, ten kluk každému z nás na zemi kokos přesekl a podal nám lžíce, pomocí nichž jsme vyjídali tu sladoučkou, a hlavně báječně mazlavou, bílou kokosovou hmotu, která se od slupky pěkně odlupovala.

„Není to jako ten vysušený kokos u nás,“ říkala jsem.

„To teda ne, je to skvělý!“ pochvaloval si naši zastávku tatka.

Ten den jsme navštívili ještě Pagodu Tran Quoc, která byla postavena na výběžku dalšího jezera, ke kterému jsme po několika kilometrech došli rušnou Hanojí. Ulice jsme se naučili už docela dobře přecházet, ale přesto jsem si na ten hluk a šrumec kolem pořád nemohla zvyknout.

Na tomhle místě bylo nejhezčí to, že se šlo k chrámu po úzkém cihlovém mostě nazdobeném barevnými lampiony,

který visel těsně nad vodou. V jeho okolí rostlo hodně vysokých palm. Moc se mi to místo líbilo. Když tatínek fotil a maminka se šla podívat ke stánkům s drobnými suvenýry, prohlížela jsem si lampiony. Na spoustě z nich byli namalovaní draci, lotosové květy, ptáci, motýli a ty zvláštní pagody.

Pak jsem si na tom mostě sedla a přemýšlela o tom, čím bych chtěla být, až se znovu narodím. Napadlo mě, že asi ptákem. Lítat si jen tak nad všemi těmi nádhernými stavbami, stromy, jezery, řekami... Mávat křídly a být svobodná. Usednout, kde se mi zachce, a zase vzlétnout. A všechno vidět tak nějak jinak, seshora, odkud se zdají i všechny problémy maličké.

Bylo mi dobře. Byla jsem rozhodnutá. Příště se narodím rozhodně jako pták.

Do deníku jsem si zapsala, že: -

.....
Buddha byl učenec, jehož učení bylo založené na tom, jak žít dobrý a spořádaný život.

.....
Hlavním znakem buddhismu je lotosový květ. Nejkrásnější je ten růžový a v jezerech jich je tu spousta. Lotosový květ je symbolem krásy, života, štěstí, čistoty, harmonie a znovuzrození.

.....
A já budu jednou možná buddhistkou, abych se znovu narodila jako pták.

